

Nhờ nhoẹt hết, bỏ đi không dùng nữa!
Giấy la lên, "Sao cô lại bỏ tôi?
Thuở tôi đẹp, cô khen tôi tám tác".
Giấy thơm mùi của cô mướt đồng quê
Gặp người nào cô cũng bảo, "nhẹ tay".
Từng trang vở, cô nắn nót từng hàng,
Gạch bút đỏ để lại dấu tìm nhau.

Cô ngồi học, tôi im lặng ngắm nhìn cô,
Đôi môi mộng đọc hoài không thấy môi,
Mắt đắm nhìn những trái ổi xanh tươi,
Cô đếm một, hai, ba, rồi dừng lại,
Tôi thoáng cười, "Cô chủ sao mà yêu"

Sao cô lại bỏ tôi không luyến tiếc?
Tôi thương cô, xoắn người ra thẳng tắp,
Để cô nhìn, dễ đọc, học sẽ nhanh.
Cùng với cô, tôi đi không mệt mỏi,
Cùng chia buồn sẽ ngọt suốt cả năm.

Tâm Sự

Phố Xưa

Tỉnh dậy đi, cô chủ nhỏ của tôi!
Nét mực tím còn đọng ở nơi đây.
Xuân Hạ Thu Đông bốn mùa đều có
Ngày nối ngày cô sống trọn niềm vui
Với cha mẹ, bạn bè, và thầy cô kính mến.

Đừng bỏ tôi nơi góc xó tối tăm
Làm lối buồn hiu quạnh suốt canh thâu
Nghe tiếng đé ca bài ca não ruột
Bởi người xưa đã rẽ sóng đi xa.
Chôn vùi hết những gì là kỷ niệm.

Ấm lòng rồi tình nghĩa vẫn keo sơn
Từng nét chữ nghiêng nghiêng màu mực tím
Đã miệt mài trải rộng ở từng trang
Lời cho bạn, người ra đi biệt
Tay nối tay dăm đứa đã tìm nhau
Vui đón xuân quên đi đời phiêu bạt
Hân hoan cười chào đón ánh bình minh.